

е билъ свидѣтель и на идването на руситѣ въ Сливенъ, 1829. Сливенци посрѣщнали освободителитѣ „съ неописуемъ ентузиазмъ“ и всрѣлъ нечувани излияния на братски чувства и готовностъ за отмъщение. Сливенци си отдѣхвато замалко, а събираниѣ отъ вѣкове въ сърцата и мускулитѣ имъ умраза и енергия се изливатъ въ нечувани подвизи и ужаси. Всички сливенски села, дори и тия между Нова и Стара-Загора, сж били въ ржцѣтѣ на сливенскитѣ „улинтири (доброволчески въоръжени чети), които ходѣли отъ село на село да грабятъ и сѣчатъ тамошнитѣ турци“. (С. Табаковъ — Градъ Сливенъ, т. I, с. 479.) — Слѣтъ всичко това, разбира се, наставатъ голѣми разочарования. Споредъ Одринския миръ отъ сжщата година, руситѣ трѣбвало да се оттеглятъ. Оставането на сливенци въ България било невъзможно, и тѣ намислятъ да се изселятъ. „Рѣшени да не се връщатъ и да не оставятъ прѣкраснитѣ си домове и богатства въ ржцѣтѣ на турцитѣ, тѣ срѣтъ приготовленията за изселване, почватъ да горятъ, трошатъ и коренятъ. Три четвърти отъ Сливенъ остава въ пламъци и пепель“. (цит. кн. с. 479). Заедно съ хиледитѣ други бѣжанци отъ България и повече отъ половината сливенци трѣгватъ въ 1830 да търсятъ свободенъ животъ вънъ отъ родината си и се настаняватъ изъ Русия и Влашко (К. Иречекъ — Ист. Болгаръ, Одесса, 1878, с. 682). Дѣдо Петъръ Чинтула останалъ съ сѣмейството си въ Сливенъ, навѣрно поради бѣдногитя си. Така и вториятъ му синъ е прѣживѣлъ не само тържеството на „свободнитѣ“ сливенци, но и ужаса прѣдъ мисълта за близкото бѣдѣще — връщането на турцитѣ въ града. Можеби оттогава сж първитѣ мечти на Чинтуловъ за животъ вънъ отъ Турция.

Началното си образование той е получилъ въ Сливенъ и, разбира се, на грѣцки. Какво е било ученето въ тоя градъ по онова врѣме, се вижда отъ слѣднитѣ редове на С. Добродюдни: „Не помня между 1832—1835 дали имаше въ нѣкоя махала или келия нѣкой калугеръ или духовникъ, за да прѣподава и българско четене и писане, но помня добръ, че тѣй бѣше загубенъ Сливенъ въ грѣцизма, тѣй влюбенъ въ грѣцкото черковно пѣние, тѣй бѣше подражателъ на първоначалнитѣ грѣцки училища, щото всѣки, който завеждаше чадото си въ първоначалното училище, трѣбваше да му купи филада